

Szembesítés

„A rendőrállami visszaéléseket engedélyező (szorgalmazó?) törvényeket még Orbán és Kövér elődei fogadtatták el a korábbi parlamentekkel. Megfigyelhető – egyébként világszerte – a társadalmi és etnikai egyenlőtlenség kriminalizálása, a bűnüldözés és a büntető szociálpolitika rasszisztái, a marginalitás biztonsági kérdésnek tekintése. Az eredmény: sok tízezer kommandós, »polgárőr«, őrző-védő, spicli, kém, ügynök.

A titkosszolgálat és a »fekete propaganda« összefonódása csúcsra járatta a látszattermelést. A látszatsike-ekkel és képzeletbeli diadalokkal dekorált Potemkin-falvak díszletűcáin a spiclimódszerekkel diszkreditált politikai ellenfelek erkölcsi hullái hevernek.”

(Tamás Gáspár Miklós: *A demokratikus ávó. Népszabadság*, 2001. május 12.)

„Ha az ellenzék bedől a kormány agresszív piármunkájának, elhiszi, hogy a Répássy, a Rogán meg a Kövér férfiszepe, hogy a Selmeczy Gabriella jobb nő, mint Szili Katalin, Lendvai Ildikó, hogy van a Fidesz-nél egyetlen asszony is, aki finomabb jelenség, kulturáltabb, vonzóbb, okosabb és tisztességesebb, mint Kósáné Kovács Magda; nos, ha ennek bedől, akkor nincs szeme. Vagy csak néz, de nem lát. Az MSZP tele van jobbnál jobb képű fiatalokkal, csinos és vonzó lányokkal, fiatalasszonyokkal.

(...)

A Fidesz egész története a kezdetektől napjainkig arról szól, hogy ennek a kollégiumi véd- és dacsözvetésnek se hite, se ideológiája, se elkötelezettsége nincsen. És bármikor cimborál az ördöggel is érdekei védelmében. Ennek a csapatnak egy vallása van: a hatalom megszerzése és megtartása. És egy erkölce: »a cél szentesíti az eszközt.«

(Kertész Ákos: *Majrézva nem megy. Magyar Hírlap*, 2001. május 22.)

„A kormány nem kormányoz, nem él a parlamenti politizálás tankönyvekből jól ismert eszközeivel, nem beszél nyíltan és becsületesen a racionálisan megoldható kérdések alternatíváiról, hanem helyette a vudu tudás módszereit alkalmazza. Ráolvasással gyógyít, szómagiával leplezi a cselekvésképtelenséget, csodahitét ébreszt a bajbajutottakban, felemeli az átlagélet-kort, ördögöt űz és szentek közbenjárásáért fohászkodik. Mintha csak Magyarország utolérte volna a Nyugatot, ahol a vudu mentalitás diadalt űl.”

(Csepeli György: *Vudu politika. Népszava*, 2001. július 3.)

„Ott vannak, ugye, fogalmazzunk világosan, a protonácik és együgyű társaik – rasszisták, előítéleteket szítók, cigányellenesek és antiszemiták, oláhozók és tótozók, hímvolleniszták és homofókok, harcias és kackiás »revizionisták« (irredenták) –, akik nemre, rasszra, világnézetre, vélt vagy valós etnikai hovatarozásra való hivatkozással rekesztenének ki egyeseket innen-onnan. Például a nemzet testéből.

(...)

Sokakat, bizonyos helyzetekben csaknem mindenkit magával ragad a nemzeti érzés, a nemzeti összetartozás érzése, és ezt a bensőséges érzést a háborúk tanúsága szerint a magukat nagynak képzelő törpék viszonylag könnyen manipulálják aljassággá.

(...)

... szörnyen sok heteroszexuális él Magyarországon – nyilvánosan is, szavakkal és metakommunikatív jelekkel is fűnek-fának fitogtatva nemi hovatartozását. Leány a legénynek és viszont. A cigány meg cigány marad az idők végezetéig – kutyából nem lesz szalonba. És mégiscsak a férfi az erősebbik nem, a családfe és a teremtés koronája is – méltánylandó irodalmi toposzok szerint.

Hát hiszen éppen erről van szó. Arról, hogy szerintem a magamfajta heteroszexuális keresztény gádzsó férfiak többsége sem kíván olyan országban élni, amelyik – egyelőre csak szándékolt félreértésekből adódó – feszültségben él szomszédaival, mert tudja, a történelemkönyvekből ismeri az ilyen belpolitikai célból szított feszültségek végső, szükségképpen rossz megoldását.

(...)

Nem állítom, hogy nem láttunk már karón varjút, de a magyarok többsége etnikai békét és nemzetek, szexuális identitások, politikai irányok közötti nyugalmat szeretne, ha persze egyikük-másikuk butaságokat beszél is néha-néha, borközi állapotban.”

(Hell István: *A kirekesztés módszertanához. Magyar Hírlap*, 2001. július 21.)

„Az antiszemizmus mindig remekül bevált, mint az elnyomás propagandafegyvere – ehhez most a jobb-oldal a cigányellenességet, az idegengyűlöletet, a homofóbiát, a nőgyűlöletet társtíja, direkt határrevíziós-irredenta agitáció helyett pedig a szimpla oláhozást, tótozást, rácozást.”

(Tamás Gáspár Miklós: *Meleg üdvözléssel. Magyar Hírlap*, 2001. július 14.)

„Egy ilyen országban, ahol a nagy többségnek csak annyija van és csak arra lehet büszke, hogy ő legalább

magyar, bizony az a politikus a népszerű, aki ráront a homoszexuálisokra, a kormánynak pedig elég csak elnézően mosolyognia, miközben az ellenzék kénytelen (meggyőződésből is, ellenzéki pozícióból is) tiltakozni, bár azonnal ráhúzzák, hogy a homokosok pártján áll. Egy ilyen országban az is nyerő, ha a kormány státustörvényt csinál a határon túli magyarok megsegítésére, de az is, ha közben komoly konfliktusba szalad bele, mert lám, ez is azt bizonyítja, hogy a szörnyű románok és szlovákok ott tesznek be a magyaroknak (a jó kormánynak), ahol tudnak. Egy ilyen országban az se jön rosszul a kormánynak, ha a romák kapnak menedékjogot Franciaországban, mert elég csak összekacsintani a társadalommal, hogy tudjuk mi, amit tudunk. Egy ilyen országban a rendre kell apellálni az egyéni szabadságjogokkal szemben, a tekintélyre a demokratikus szabályokkal szemben. Egy ilyen országban a demokráciából elég annyi, hogy volt választás, és mi győztünk.”

(Bolgár György: *A siker sajnálatos titka. Magyar Hírlap*, 2001. július 14.)

„Azt sem állítom, nem fájna a szívem, ha jó televíziót látnék. De egyelőre – sajnos – nem fenyeget ez a veszély. Friderikusz pályázatának elutasításával – úgy látszik – ez a remény hosszú időre elszállt.”

(Köszönöm, jól vagyok! Szegvári Katalin válasza vele Benedikty Lászlónak. 168 Óra, 2001. július 19.)

„Ma a hatalmat egy, a Horthy-korszakra kacsintó, a jobbközép térférlől – a jelek szerint menthetetlenül – szélsőjobbra sodródó szintársulattal áll szemben egy marxista-leninista múltját megtagadó, legalábbis szándékában szociáldemokrata párt.”

(Márton László: *Liberálisok: gondolkodó!*, Magyar Hírlap, 2001. július 14.)

„Így aztán az antikommunisták is szerethetik a kommunista Kádárt, sőt együtt szerethetik az antikommunista Orbánnal. Mert ma Orbán pályázik arra, hogy legfőbb tekintély legyen a tekintélyelv talaján. Kádár vérről és vassal teremtette meg tekintélyét, és ennek birtokában szelídült közös papává.

Orbán néhány osztálytársával szintén vasakaratról tett tanúbizonyságot, és még akasztatnia sem kellett ehhez. Elég volt, ha Fidesz közeli harácsolások közben az öklét rázta, és a nagy lopások ellen fellépőkre ráuszította adóhivatalát és adórendőreit. Azzal imponált az erőszakot hagyományosan tisztelő tömegnek, hogy ő is megfélemlíthetetlen, ő sem tántorodik el attól, amit a fejébe vesz. Neki is, mint Kádárnak, a hatalom a legfőbb érve. Ő is a kelet-európai fejlődés gyümölcse, első titkár, szultán, kalifa, ajatollah. A demokratikus struktúra tőle is idegen, ő is csak szolgák és alattvalók között érzi biztonságban magát.”

(Eörsi István: *A keletiség ereje. Népszava*, 2001. július 23.)

„Adott határok között mozgott ez az ország, s mozog ma is. Akkor is, most is vannak tabu témák, most ugyanúgy van önkontrollja az újságíróknak, mint az én időmben. Nincs lelkiismeret-furdalásom, nincs miért. Az akkori lehetőségek határain belül azt tettem, amit lehetett. Liberális sajtóirányítás volt a részünkről, és ennek hatása abban is megmutatkozik, hogy ma is szoros, jó a kapcsolatunk sok vezető újságíróval, a sajtó meghatározó egyéniségeivel. Ezért ma is tudok mindenről mindent.”

(Az önellenőr – Stefka István interjúja Lakatos Ernővel. Magyar Nemzet, 2001. július 21.)

„A rendszerváltás nagy csalódása, hogy – mindent egybevetve – a szocialisták nyugatiasabbaknak bizonyultak, mint a politikába náluk négy évtizeddel később, sokkal jobb körülmények között belépett Fidesz. Saját múltjuk kevésbé hagyta rajtuk a pecsétjét, mint a másik oldal tagjain az ellopott történelem.

(...)

Sajnos talán az utolsó kísérlet is elbukott, hogy egy jog- és szabadságpárti liberális párt mérsekelhesse két antidemokratikus gyűjtőpárt váltott garázdálkodását: a baloldali sajtó ugyanis »kivégez- te« Demszkyt, aki húsz év után újra tapasztalhatta, milyen az, amikor Kádár megrettent gyermekei összeállnak.”

(Bruck András: *Szép új világ. Magyar Hírlap*, 2001. július 17.)

„... Kokó szorítóbeli magatartásában sok olyan, egyáltalán nem szimpatikus elemet lehetett felfedezni, amelyeket a »fiúk« honosítottak meg.

(...)

S ha sajnáljuk is Kokót, legyünk őszinték: akkor este sokunk kezét vezérelte egy argentin fiú...”

(Szabó József: *Balatonföldvár – Levélhullás. 168 Óra*, 2001. július 5.)

Az idei könyvhéten a Kairosz Kiadó gondozásában megjelent a Politikailag korrekt II. című kötet, mely Tóth Gy. László korábbi gyűjtéseit tartalmazza.